

при Елена, развалили телеграфа и сутрѣнѣта заминали за Ямболъ.

Четири турски сѣмейства неискали да избѣгнатъ и останали въ кѣщата си. Намѣрили се и други такива, които били заведени въ митрополията и добрѣ гледани.

Слѣдъ два дни въ една кѣща въ махалата Гюлджукъ гдѣто имало скрити двама турци, убили руски солдати. Единия браняшецъ се искалъ да избѣгне, нѣ билъ застигнатъ и убитъ, а другия въ кѣщата се защищавалъ, нѣ наедно съ зданието изгорѣлъ.

Тогавъ се издала заповѣдъ, гдѣто се намѣри турчинъ да се убива. Въ Славчовата махала убили три турци и 5—6 д. турци; нѣ тая заповѣдъ имала сила само за единъ день.

Нѣкой си Юмеръ ефенди съ жена си и три възрастни дѣщери изявилъ желание да приеме християнската вѣра, билъ кръстенъ отъ владиката и наименуванъ Димитръ.

До пристиганieto на рускитѣ войски, управлението се намирало въ рѣцѣтъ на владиката.

Посрещанието на войскитѣ станало съ голѣмо тържество. Учителя Чинтуловъ държалъ рѣчь и цѣла седмица населението празнувало.

Освѣнъ въ града, въ Сливенската околия имало 1690 кѣщи изгорени, 600 здания, 9 църкви и 762 д. убити.

Петъ-дневното страдание на българското население въ гр. Ямболъ. Укрѣпления въ града не били построявани. Войска дохаждала и преминавала, а напоследъкъ се установили до 200 д. войници.

Прѣзъ м. Юлий, когато руситѣ бѣхж пристигнали до Н. Загора, турското население избѣгнало къмъ Одринъ, а по молбата на българетѣ каймакамина останалъ въ града. Той заповѣдалъ на българетѣ да се въоръжатъ и да се пазятъ отъ нахлуванието на черкези и башибозуци, които нѣколко пѣти се опитали, нѣ не имъ се удало да влезжтъ вътрѣ.

Руситѣ слѣдъ като се оттеглиха надъ Шипка, турското население почна да се завръща.

Каймакамина наскоро заминалъ за Цариградъ и взелъ да предава нѣкои отъ българетѣ, особно онѣзи които се показали по способни да се защищаватъ съ оружие въ рѣцѣ противъ черкезитѣ.